

Duimen voor publicaties

Wetenschappers worden steeds exotischer, economen niet uitgezonderd. De wetenschap waardeert tegenwoordig bijna uitsluitend publicaties in een kleine lijst van circa vijf economische toptijdschriften. De kans op auteurschap is zeer klein en publicatie is alleen weggelegd voor de *very happy very few*.

Niets menselijks is economen vreemd. En wij weten als geen andere beroepsgroep dat prikkels effect sorteren. Dat effect kan zelfs akelige vormen aannemen. Uiteraard is de intrinsieke motivatie groot om goed onderzoek te doen, maar de prikkels in de vorm van reputatie en carrièrekansen, en in mindere mate ook van salaris, spelen steeds meer een rol (Gibson *et al.*, 2014). De omgeving wordt internationaler en competitiever. Contracten zijn steeds vaker van tijdelijke aard en worden pas vast als je aan strikte publicatie-eisen voldoet. Datzelfde geldt voor het verkrijgen van een positie aan een internationaal gerenommeerd topinstituut. Bovendien hangen de naam en faam van een instituut op hun beurt weer af van... toppublicaties van de onderzoekers die eraan verbonden zijn. De publicatie-eisen worden niet alleen zwaarder. Ze worden ook steeds specifiekere en de weinige toptijdschriften krijgen een steeds groter, bijna exclusief, gewicht.

Uiteraard hebben deze ontwikkelingen positieve gevolgen: meer onderzoeksinspanning en meer kwaliteitsoutput – precies de bedoeling. De meeste – volgens velen – negatieve gevolgen van de toegenomen druk zijn ook bekend. Weinig tijd om onze kennis over het voetlicht te brengen via advies, media, of *ESB*. Niet-significante resultaten krijgen onvoldoende aandacht. Onder mensen zonder *tenure* en promovendi zijn werkweken van tachtig uur, pillenslikkerij en slapeloosheid geen uitzondering.

Een nieuw artikel in het tijdschrift *Economic Inquiry* (Attema *et al.*, 2014) werpt meer licht op de motivatie die economen tegenwoordig hebben om in toptijdschriften te publiceren. Een trio Rotterdamse gezondheidseconomen gebruikt de *time tradeoff*-methode (TTO) om te onderzoeken wat economen overhebben voor een publicatie in een toptijdschrift. De methode levert gegevens op over hoeveel levensjaren (sic!) mensen willen opgeven voor een publicatie. Het aantal opgegeven levensjaren wordt vervolgens vergeleken met het aantal jaren dat mensen ervoor overhebben om een, jawel, lichaamsdeel niet te hoeven opgeven. Een kleine rekensom leert dan welk deel van het menselijk lichaam de gemiddelde (en mediane) econoom overheeft voor een publicatie.

MIRJAM VAN PRAAG
Hoogleraar aan Copenhagen
Business School

De tijdschriften die in het onderzoek worden betrokken zijn de *American Economic Review* (AER), de *European Economic Review*, de *Quarterly Journal of Economics* en de *Review of Economic Studies*. De lichaamsdelen die bestudeerd worden zijn de duim, hand en arm aan de kant van het lichaam waarmee de respondent schrijft. De respondenten zijn economen die in een bepaalde periode ten minste één publicatie hadden in deze en een drietal andere tijdschriften van gemiddeld genomen wat mindere kwaliteit. Van de 1300 benaderde economen hebben slechts 85 aan het digitale onderzoek meegedaan. De auteurs zijn onder andere vanwege de steekproefgrootte en non-respons bescheiden over de validiteit van hun onderzoek. De resultaten zijn niet

gebaseerd op gedrag, maar op uitspraken en het onderzoek heeft een enigszins onrealistisch (zo niet absurd) karakter. Ze besluiten hun spraakmakende artikel daarom bescheiden met de conclusie dat het slechts goed genoeg is voor de *Economic Inquiry* en dat het onderzoek een illustratief karakter heeft.

Wat blijkt uit dit illustratieve (en ook tamelijk ongebruikelijke) onderzoek? Economen hebben het meeste over voor een publicatie in de AER. Een AER-publicatie heeft voor de gemiddelde respondent dezelfde waarde als acht maanden extra (gezond) leven. Ter vergelijking, voor het behoud van een arm heeft men ruim twee gezonde levensjaren over en voor het behoud van een duim één jaar. Omgerekend heeft de gemiddelde respectievelijk mediane respondent een halve respectievelijk een vijfde duim over voor een publicatie in de AER, aldus Attema *et al.*

Uiteraard moeten we deze schokkende uitkomst met een korrel zout nemen. Bovendien weten we niet of beoefenaren van andere beroepen er niet nog veel meer voor over hebben om mee te doen in de internationale top. Maar één ding is duidelijk: dit is voer voor onderzoeksbeleidsmakers die meedenken over hoeveel mensen en wie kunnen meedoen aan deze wedstrijd met weinig prijzen die betaald wordt met publiek geld. Het is een pijnlijk verhaal.

LITERATUUR

Attema, A., W. Brouwer en J. van Exel (2014) *Your right arm for a publication in AER?* *Economic Inquiry*, 52(1), 495–502.

Gibson, J., D. Anderson en J. Tressler (2014) *Which journal rankings best explain academic salaries? Evidence from the University of California.* *Economic Inquiry*, 52(4), 1322–1340.